

ИЛИЯ БЕШКОВ

ДЪЖД

chitanka.info

Непрекъснато дъжд вали и цялата редакция^[1] шуми празна и пуста. Някога — помня — плачех в дъжда. Страшно беше. С подвити опашки кротки талигарски коне пръхтяха от подгонените трънаци и топлите им измокрени гърбове блесваха под светкавиците: пусто дълбоко поле и тъмен дъжд плющи по гърбовете! И аз плачех. А ако знаех нещо повече от това — бих благославял. Дъждът, нашият дъжд, тогава беше друг. За него молеха старите хора, а го и кълнях. Но мене винаги ме опечаляваше — първите капки падат право в душата, тревогата расте до безнадеждност: домът, сушината, дворът с кокошките са загубени за мен. Свит под ямурлука, съжалил сам себе си, плача, подмамван от дъжда. Никакво спасение и никаква утеха! Няма птици. Клюмнали дървета. Небето се повлича по стърнищата. Загубваш всяка посока в себе си и всички миризми се сливат в една — тежка, наквасена.

Кравите и конете стоят, като че се молят...

Моето сърце е тихо. Бурята и дъждът го окъпаха. И сега то зъзне като забравено теленце в полето. Няма сълзи: по лицето ми се стичат кротките капки на страшната и весела буря. В очите ми се чупи червеният топъл лъч на умореното слънце. Каква тишина! На всяка тревичка е затаила дъх по една весела капка, изтръпнала за мен от своята чистота. Мътните облаци бягат по утихналото небе и тишината е по-тиха от забравен грях...

Само ми е студено. Какво ще стане сега? Къде е щурецът? Мирис на много вода и мълчание на наквасена пръст покриват полето...

Колко отдавна беше това. Моето малко бяло теленце беше по-голямо от мен — ние едва се промъквахме, наведени между полето и подгизналото небе — търсехме онемели нашите майки...

Хе, после даде господ живот и здраве, пихме много ракия, пяхме дълго едни и същи песни... Когато дъждът заплиска по тъмното стъкло, аз чувам тишината на наквасеното поле и пълната ракиена чаша ме гледа като окото на моето теленце. И моят верен грип е наквасил носа ми като муцуната на моето теленце — черна, лъскава, обсипана от най-ситната роса, която не може да вдигне и най-силното слънце...

София, 27 август 1929

[1] Редакцията на в. „Пладне“ на ул. „Бачо Киро“ 2. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.